

Twee dagen voor het begin

Het was een donkere, koude nacht, en de regen, die met bakken uit de lucht viel, creëerde harmonische geluiden wanneer ze neerkwam op het metalen hek. Als je dicht genoeg stond, kon je nog steeds de woorden 'Puerto del Día de la Independencia' lezen, geschreven in een hemelsblauwe kleur op een wit bord. Het plakkaat was bevestigd aan het hek dat meer dan twee meter hoog was, en vanboven was afgewerkt met cirkels van prikkeldraad. Het hek omvatte twee hectaren land dat was volgestouwd met op elkaar gestapelde containers. Het geheel zorgde voor het ontstaan van een buitengewone skyline. Als je goed luisterde, kon je boten horen passeren bij deze haven. Het doolhof van scheepscontainers werd voortdurend bewaakt door twaalf gewapende bewakers, die elke potentiële schuilplaats met hun zaklamp elimineerden. De persoon die iets wilde stelen uit de belangrijkste haven in 'El Refugio de la Conquista' stond voor een bijna onmogelijke taak. Maar het meisje, dat een gat in het hek aan het knippen was met een snoeischaar, was hier niet om iets te stelen, maar gewoon om iets te vervangen. Ze was helemaal in het zwart gekleed en had een bivakmuts op, ze zat op haar knieën en had bijna een volledig gat in de omheining geknipt.

'Klik!' Het laatste stuk metaal spleet net uiteen en volmaakte de smalle doorgang voor het meisje om doorheen te kruipen.

Dat was geen probleem voor iemand zo lenig als haar. Ze gooide haar rugzak door het gat en daarna kroop ze er zelf door, bijna zonder moeite en op elegante wijze. Ze was nu officieel binnen in 'Puerto d'Indipencia', zoals de 'Puerto del Día de la Independencia' door de lokale bevolking werd genoemd. Het moment dat het meisje haar eerste voet zette in het goed bewaakte gebied en haar rugzak terug aandeed, werd ze een schaduw; de inbreker ademde langzamer en hield haar hartslag onder controle. Ze liet de snoeischaar achter en begon stiekem en geluidloos naar een van de stapels containers te sluipen. Geen enkele bewaker zou haar zien. Precies twee weken geleden, toen het meisje nog thuis was, had ze deze taak geëffend in een lege parkeergarage. Haar vriend en zij hadden de omtrekken van de containers met krijt op de grond getekend, aan de hand van foto's die ze van de haven hadden. Ze oefenden de klus honderden keren: naar binnen gaan, naar de juiste container gaan, de voorwerpen omwisselen, terug naar buiten gaan. Ze kende deze haven vanbinnen en vanbuiten en wist de beste ontsnappingsroutes. Ze bereikte een volgende toren containers toen ze plotseling twee bewakers hoorde praten. Snel rende ze naar een smalle opening tussen twee containers in de buurt. Het meisje kende deze schuilplaats, omdat ze bij het bestuderen van foto's van deze haven enkele plaatsen had gezien waar je in kon verdwijnen als dat nodig was. Ze noemde die haar 'safe-zones', en de haven had er precies zes. Zachtjes deed het meisje haar rugzak af en ze wurmde zich tussen de twee containers, met haar rugzak in de hand. Het was een veel